Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, 1922 m. pavasaris, iš Miuncheno – į Būgius

Taip laukiau žinutės iš tavęs ir vakar, ir šiandie – ir vis nieko.

Taip laukiau žinutės iš tavęs ir vakar, ir šiandie – ir vis nieko. Ir taip rūpi, ir taip neramu. Kaip susitvarkysi, kaip bus? [1] Kažkaip viskas verčias, viltis – abejonė – vėlei viltis begalinė – ir jokios žinutės! Jei ryt iš ryto nieko negautau, man būtų jau taip liūdna! Po to, kai tu gavai mano liūdną laišką[,] staiga nutilai. Ar aš tau vėlei skauda padariau, ar vėlei įžeidžiau? Ar neatsitiko kas netikėto? Juo valanda po valandos slenka, juo aš labiau laukiu, pasineriu visas ilgesy ir svajonėse ir nieko daugiau nebenoriu žinoti, kaip tik tą valandą, kada būsim kartu. Taip viskas susimaišė, apsivertė. Prieš dvi valandas prieš ateinant paštą jau visas virpu, laukdamas žinutės. Ir nėra. Ir slenku pakrantėmis, pakampėmis, nei pats nežinodamas[,] nei kur, nei kaip, nei vietelės nerasdamas.

Kada, kada[,] Vanduk?

Kaip aš sulauksiu?

Man rodos, kad Tu atneši man vėlei gyvybę, stiprybę ir galią gyventi[,] gyventi ir skristi.

Man rodos[,] kad tu atneši tai, kame bus sukaupta visa ateitis ir dalia!

Laukiu-laukiu – Vanduk!

O šiandie dar šalčiau, kaip vakar. Sėdėjau kambary, sušalau, apsivilkau žieminį ploščių, valkiojaus po sodus, po žydinčias alyvas, po lakštingalių dainas, o dūšioj taip liūdna, taip ilgu, taip be galo ilgu!

Vanduk, juk mus mėlynos ir baltos, ir raudonos alyvos palydės, ir švelnios žydinčios akacijos žiedų vainikais sups, ir ievos kvepmenoms svaigins, ir grakštūs obelų žiedai ties mūsų džiaugsmu linguosis.

Man rodos, kad žiedų vainikai mūsų džiaugsmą dainuoja. Man rodos, kad tau atvykus saulė vėl pasirodys ir mus spinduliuose priglaus.

Aš jau nežinau, ką aš svajoju, aš jau nebemoku, kaip labiau tavęs belaukti. Tegu aš dabar nieko nesapnuosiu, kad visus sapnus tau atiduoti, tegu aš dabar visai negyvensiu, kad visa mano gyvybė būtų tavo, tavo – tavo – tavo[.]

Laukiu[,] numylėtas Vandukai, laukiu!

Tavo Bol

Antradienis[.]

KOMENTARAI

[1] Balys Sruoga nerimauja dėl gyvenimo sąlygų Vokietijoje pasikeitimo, ekonominės krizės, infliacijos: „Žinai, Vanduk, aš vieno tiktai baisiai bijau: dabar Vokietijoje viskas eina be galo brangyn. Daug kasdieninių reikalų, dalykų pabrango dvigubai, Berlyne, aš manau, bus dar brangiau, kaip tu ištesėsi. Kas čia reikėtų sumanyti, kad tu gautum daugiau piningų – nes jeigu į mėnesį tegausi tiktai 1 200–1 500, tai, aš manau, Berlyne sunku bus išsiversti. Bent važiuodama iš Lietuvos pasiimk, kiek gali daugiau visa ko, kad nereikėtų Berlyne“ (Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, iš Miuncheno – į Būgius, iki 1922-05-10, in: *LLTI BR*, f. 53, b. 477, l. 1v).